

царствуещия Султанъ Абдулъ—Азисъ, а на тозъ послѣдния, като обсадиха съ войска отъ всѣкждѣ и двореца, и стаитѣ му, отиватѣ та му съобщаватѣ, че той е прѣстаналъ вече да царува. Два дни слѣдъ този прѣвратъ раздаде се въ Цариградъ и новината, че Абдулъ Азисъ се самоубилъ, като си прорѣзалъ самъ жилитѣ съ ножици, новина, на която още тогава едва ли повѣрвахъ и най-лековѣрнитѣ, а всичкитѣ свѣтъ бѣ убѣденъ, че Султанътъ бѣ убитъ въ самия му дворецъ отъ самитѣ съзаклетници. Както и да е, вмѣсто него биде поставенъ сега на Османовия прѣстолъ Мурадъ V, братовъ синъ на тѣй трагически загиналия Абдулъ Азисъ.

Мнѣнието, което се носѣше въ Цариградъ за новия Султанъ, бѣше отъ най-благоприятнитѣ за него. Той бѣ прѣдставянъ като монархъ съ най-добри намѣрения за всички свои подданници безъ разлика на вѣра и народностъ.

V.

Извънредно българско събрание въ Цариградъ.

Това насърдчи и цариградскитѣ българи и съживи надеждитѣ имъ за прѣкрятване по настоящему поне злинитѣ, на които бѣше изложено отечеството имъ.

Слѣдъ нѣколко дни отъ възшествието на Мурадъ V въ екзархийския домъ на с. Ортакой покрай европейския воспорски брѣгъ се свика слѣдъ прѣдварително споразумѣние на Екзарха съ нѣкои отъ по-близкитѣ до него лица едно извънредно събрание, както ставаше обикновено въ всички извънредни случаи по екзархийскитѣ работи. Между поканенитѣ и присѣтсвувавши бѣха по-първитѣ български службаши при турското правителство, като Гаврилъ Кръстовичъ отъ върховния сждъ (Ахкамъ-